

Arrest

nr. 70 490 van 23 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Gent, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent van 24 mei 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 september 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“in uitvoering van artikel 51 § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving aangevraagd op 23/02/2011 door Y. A.

Geboren te Conakry op X van Guineaanse nationaliteit, geweigerd.

Reden van de beslissing:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Volgende gevraagde documenten werden niet voorgelegd: Bewijs storting in het verleden ten aanzien van de verzoeker + bewijs onvermogen van de verzoeker in het land van herkomst + bewijzen inkomsten van de gevestigde.

...

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheids- en het rechtszekerheidsbeginsel en verzoekers rechten van verdediging. Manifeste beoordelingsfout. Artikel 2 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing. Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is. Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied geweigerd omdat verzoeker: “niet binnen de gestelde termijn aangetoond heeft dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een EU-burger. Volgende gevraagde documenten werden niet voorgelegd: bewijs storting in het verleden ten aanzien van de verzoeker, bewijs onvermogen van de verzoeker in het land van herkomst, bewijs inkomsten van de gevestigde”.

Dat evenwel deze motivering duidelijk noch afdoende is waardoor er schending is van de motiveringsplicht en van verzoekers rechten van verdediging !!! Door verweerder wordt immers op geen enkele afdoende manier gemotiveerd waarom verzoeker zich niet in de voorwaarden zou bevinden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Dat verder door verweerder in geen geval in de weigeringsbeslissing wordt gemotiveerd waarom de door verzoeker effectief neergelegde bewijsstukken, niet kunnen weerhouden worden als bewijs dat verzoeker wel degelijk “zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een EU-burger”.

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder nu geenszins door verweerder werd rekening gehouden met de door verzoeker neergelegde bewijsstukken ter staving van zijn aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en evenmin werd gemotiveerd waarom deze door hem neergelegde stukken niet konden weerhouden worden als bewijs dat verzoeker “zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een EU-burger”;

2.1.2. Vooreerst wordt vastgesteld dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op de schending van de rechten van verdediging. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet.

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de

schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker heeft nagelaten om bewijzen van stortingen voor te leggen. Artikel 51, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“2. Indien de burger van de Unie na afloop van drie maanden niet alle bewijsdocumenten bedoeld in artikel 50 heeft overgemaakt, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de burger van de Unie wordt meegedeeld dat hij beschikt over een bijkomende termijn van een maand om alsnog de vereiste documenten over te maken. Indien na afloop van deze bijkomende termijn nog steeds niet alle vereiste documenten werden overgemaakt, levert het gemeentebestuur een bevel om het grondgebied te verlaten af overeenkomstig het model van bijlage 20”

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat het verblijfsrecht aan verzoeker werd geweigerd omdat hij niet de vereiste documenten heeft voorgelegd om te bewijzen dat hij ten laste is/was van de referentiepersoon. Niettegenstaande hem bij het indienen van de aanvraag op 23 februari 2011 werd gevraagd om binnen de drie maanden de noodzakelijke documenten voor te leggen, heeft hij dit nagelaten.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij de door hem aangevoerde bepalingen en beginselen heeft geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“ schending van het art 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, ondertekend te Rome op 25 maart 1957. Dat de verzoeker betekende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten in strijd is met het art. 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, ondertekend te Rome op 25 maart 1957. Dat immers de verzoeker betekende beslissing tot gevolg heeft dat verzoekers minderjarige Nederlandse kinderen, burgers van de Unie, verplicht worden het grondgebied van de Unie te verlaten om zijn ouder te volgen, wat een inbreuk is op artikel 20 VWEU (= het recht dat Unieburgers hebben om op het grondgebied van de Unie te verblijven). “

2.2.2. De bestreden beslissing werd genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker dient derhalve het grondgebied van de Europese Unie niet te verlaten. Ook verzoekers minderjarige kinderen worden dus niet verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten.

Verzoekers tweede middel mist feitelijke en juridische grondslag.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“ Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950). Dat, als gevolg van de verzoekers betekende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, verzoeker niet langer in België kan verblijven en België dient te verlaten en van zijn Nederlandse kinderen, met wie hij samenwoont te Gent, wordt gescheiden. Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé- en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel. Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de

inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel. Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel. Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven. In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoeker gepleegde inbreuken. Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20), genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven heeft opgebouwd en waar zijn Nederlandse levenspartner en zijn minderjarige Nederlandse kinderen wonen (een familieleven welke hij onmogelijk nog in zijn land van herkomst kan leiden), geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing."

2.3.2. Uit de bespreking van het tweede middel blijkt dat de bestreden beslissing werd genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker dient derhalve het grondgebied van de Europese Unie niet te verlaten. Ook verzoekers minderjarige kinderen worden dus niet verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten.

Verzoeker toont geen schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC